

Forfatter: Brandes, Georg

Titel: Udrag fra Hovedstrømninger. Det unge Tyskland (1890)

Citation: Brandes, Georg: "Samlede Skrifter", i Brandes, Georg: *Samlede Skrifter*, 1899-1910, s. 645. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandes06-shoot-idm139753868441664/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Skrifter

som hun er. Hun har ingen Plet, hvor hendes banlyste Hoved tør hvile. I en Vellystrus, siger hun, slutrer nu paa Silke den, man i mit Sted har ophøjet og som frækt lader sig kalde ved mit Navn, medens jeg, den Ægtefødte, lig en Tiggerske maa skjule mit Dronninge-Aasyn i Nattens Mørke. Vær du min Hoved-pude, du Sten! Paa Sten ligger jo ogsaa som dets Dronning mit Folk.

Da ved Nattetid pludselig En raaber: Germania! svarer paa én Gang Barselkonen i Huset og den fremmede Kvinde ude paa Gaden. Og da Larm og Forvirring derved bryder ud, saa Gendarmerne kommer til, bliver det undersøgt, hvem af de to det er, der har tilegnet sig et fremmed Navn. Visselig ikke jeg, tilraaber den Ubekendte Hr. Fiffikus. Hun hævder, at det er ham, som har ranet hendes Navn for at smykke sin Bolerskes frække Pande dermed, og hun slutter: Skændsel over Jer begge! Jeg alene er den virkelige, den rette Germania. — Kilian kan ikke faa i sit Hoved, at hun, saa mager, saa slank, skulde være den Rette. Trællene derimod føler hendes Stemmes søde Klang trænge helt ind i deres Hjerter. Diplomaten Fiffikus alene bevarer Fatningen:

Saa luk dog kun en Smule Jere Øjne op.
I har kun nødigt denne her og hin at se,
saa er det øjensynligt, hvem den Rette er.
Hin klædt i Pjalter, denne i en Silkedragt.
Den ene mager, bleg af Sult, en Skygge kun,
selv Tiggerske til fattigt Tiggerfolk forvist:
den anden statelig og før og yndefuld
i høje Herrers ærefulde Selskab staar
og, som I ser, med Livsfrugt rigt velsignet er.

Paa denne Sammenligning mellem Rivalindens Herlighed og hendes egen Fattigdom svarer den fremmede Kvinde med Højhed:

Spot du mig kun! I mine Vunder lægge du
de blodbesudlede, tyvesmidige Fingre kun!
og spyt paa mine Pjalter, ros dig kun deraf.
da Kvinde jeg, landflygtig, fattig, hjemløs er,
du véd det allerbedst, hvis Haand mit Blod udgød
og hvem der af mit Hoved Kronen revet har.

.....
Du bygged hende et Palads, et Fængsel mig.
Af dine Bødler hun blev smigret, jeg forfulgt. —